

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5259/2546

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ นางทองมา พลแสน ผู้ร้อง นายอำนาจ สุตทะสิน กับพวก จำเลย  
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 216, ป.วิ.อ. มาตรา 225, ป.วิ.พ.  
มาตรา 23

## ย่อ / หลักกฎหมาย

การขอขยายระยะเวลาฎีกาเป็นการขอขยายระยะเวลาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 23 ประกอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 15 จะกระทำได้อีกต่อเมื่อมีพฤติการณ์พิเศษและศาลมีคำสั่งหรือคู่ความมีคำขอขึ้นมาก่อนสิ้นระยะเวลานั้น เว้นแต่กรณีที่มีเหตุสุดวิสัย ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์เมื่อวันที่ 22 เมษายน 2545 โจทก์ยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาฎีกาเมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2545 และวันที่ 5 มิถุนายน 2545 คำร้องทั้งสองฉบับยื่นต่อศาลเมื่อสิ้นระยะเวลาฎีกาแล้ว ศาลจะมีคำสั่งอนุญาตให้ขยายระยะเวลาได้เฉพาะเมื่อมีเหตุสุดวิสัย คำร้องฉบับวันที่ 28 พฤษภาคม 2545 โจทก์อ้างเหตุว่าโจทก์มอบให้นิติกรเป็นผู้ยื่นคำร้องในวันที่ 22 พฤษภาคม 2545 แต่นิติกรป่วยจึงไม่สามารถยื่นคำร้องได้ อีกทั้งคดีมีข้อเท็จจริงที่ยังยากซับซ้อนและต้องเสนอให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาตามลำดับ ซึ่งคดีมีข้อเท็จจริงยุ่งยากหรือไม่ และโจทก์ต้องเสนอให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาตามลำดับชั้นหรือไม่ ไม่ใช่เหตุสุดวิสัยที่ทำให้โจทก์ไม่อาจยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาฎีกาภายในกำหนดระยะเวลาฎีกาได้ ส่วนการที่นิติกรป่วยนั้น หากจะเป็นจริงโจทก์ก็เป็นผู้มีหน้าที่ต้องยื่นคำร้องต่อศาลและสามารถกระทำได้อยู่ภายในกำหนดระยะเวลาฎีกา จึงไม่ใช่เหตุสุดวิสัยเช่นกัน คำร้องขอขยายระยะเวลาฎีกาของโจทก์จึงไม่ต้องด้วยบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้น การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้โจทก์ขยายระยะเวลาฎีกาถึงวันที่ 6 มิถุนายน 2545 ตามคำร้องของโจทก์ฉบับวันที่ 28 พฤษภาคม 2545 จึงไม่ชอบ และมีผลให้การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้โจทก์ขยายระยะเวลาฎีกานับแต่วันที่ 6 มิถุนายน 2545 ถึงวันที่ 17 มิถุนายน 2545 ตามคำร้องของโจทก์ฉบับวันที่ 5 มิถุนายน 2545 ไม่ชอบไปด้วย โจทก์ไม่มีสิทธิยื่นฎีกาเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ปัญหานี้แม้จะไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา แต่เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง , 225 ดังนั้น การที่โจทก์ยื่นฎีกาเมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2545 ซึ่งล่วงเลยกำหนดยื่นฎีกาดังกล่าวแล้ว จึงไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 216 วรรคหนึ่ง ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกามานั้น ไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้

## คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามในความผิดฐานร่วมกับพวกแข่งรถจักรยานยนต์ในทางโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่าจำเลยทั้งสามมีความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๓๔ , ๑๖๐ ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ , ๓๓ ลงโทษจำเลยทั้งสามและสั่งริบรถจักรยานยนต์ของกลาง ๓ คัน ผู้ร้องยื่นคำร้องว่า ผู้ร้องเป็นเจ้าของรถจักรยานยนต์ของกลางคันหมายเลขทะเบียน ธยท กท ๖๑๖ ซึ่งจำเลยที่ ๒ ยืมไปใช้โดยผู้ร้องมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด ขอให้คืนรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวแก่ผู้ร้อง โจทก์ยื่นคำคัดค้านว่า ผู้ร้องไม่ใช่เจ้าของรถจักรยานยนต์

ของกลางและมีส่วนรู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดของจำเลยที่ ๒ ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นไต่สวนแล้วมีคำสั่งยกคำร้อง ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้คืนรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน ธยท กท ๖๑๖ ของกลางให้แก่ผู้ร้อง โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาพิจารณาแล้ว เห็นว่า การขอขยายระยะเวลาฎีกาเป็นการขอขยายระยะเวลาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๓ ประกอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕ จะกระทำได้ต่อเมื่อมีพฤติการณ์พิเศษและศาลมีคำสั่งหรือคู่ความมีคำขอขึ้นมาก่อนสิ้นระยะเวลานั้น เว้นแต่กรณีที่มีเหตุสุดวิสัย ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๔๕ โจทก์ยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาฎีกาเมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๔๕ และวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๕ คำร้องทั้งสองฉบับยื่นต่อศาลเมื่อสิ้นระยะเวลาฎีกาแล้ว ศาลจะมีคำสั่งอนุญาตให้ขยายระยะเวลาได้เฉพาะเมื่อมีเหตุสุดวิสัย คำร้องฉบับวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๔๕ โจทก์อ้างเหตุว่า โจทก์มอบให้นิติกรเป็นผู้ยื่นคำร้องในวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๕ แต่นิติกรป่วยจึงไม่สามารถยื่นคำร้องได้ อีกทั้งคดีมีข้อเท็จจริงที่ยุ้งยากซับซ้อนและต้องเสนอให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาตามลำดับ เห็นว่า คดีมีข้อเท็จจริงยุ่งยากหรือไม่ และโจทก์ต้องเสนอให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาตามลำดับชั้นหรือไม่ ไม่ใช่เหตุสุดวิสัยที่ทำให้โจทก์ไม่อาจยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาฎีกาภายในกำหนดระยะเวลาฎีกาได้ ส่วนการที่นิติกรป่วยนั้น หากจะเป็นจริง โจทก์ก็เป็นผู้มีหน้าที่ต้องยื่นคำร้องต่อศาลและสามารถกระทำได้ภายในกำหนดระยะเวลาฎีกา จึงไม่ใช่เหตุสุดวิสัยเช่นกัน คำร้องขอขยายระยะเวลาฎีกาของโจทก์จึงไม่ต้องบัพัญญูติดกล่าวข้างต้น การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้โจทก์ขยายระยะเวลาฎีกาถึงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๕ ตามคำร้องของโจทก์ฉบับวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๔๕ จึงไม่ชอบ และมีผลให้การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้โจทก์ขยายระยะเวลาฎีกานับแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๕ ถึงวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๔๕ ตามคำร้องของโจทก์ฉบับวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๕ ไม่ชอบไปด้วย โจทก์ไม่มีสิทธิยื่นฎีกาเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ปัญหาแม้จะไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา แต่เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง , ๒๒๕ ดังนั้น การที่โจทก์ยื่นฎีกาเมื่อวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๔๕ ซึ่งล่วงเลยกำหนดยื่นฎีกาดังกล่าวแล้ว จึงไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๖ วรรคหนึ่ง ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกามานั้นไม่ชอบ ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัยให้ พิพากษายกคำสั่งศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นฎีกาแก่โจทก์และยกฎีกาของโจทก์.

## องค์คณะ

ปัญญา ถนนมรดก · สุเทพ เจตนาการณ์กุล · วรรณถ ภูมิถาวร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5259/2546>